

– Mótsett fyrr, tá ið man arbeiddi, so hevur man ov mikið av tíð nú. Tað er umráðandi at fáa rørt seg og at hava samband við onnur, siga Lillan og Jósvein á Hædd

Mynd: Per á Hædd

– Svímjingingin betýðir alt!

Ólavur Waag Høgnesen

Tað sigur 82 ára gamli Jósvein á Hædd. Hvønn leygarmorgun svímja hann og konan Lillan saman við fleiri øðrum

Hvønn leygarmorgun millum kl. 9 og 10 fara 20-25 pensiónistar úti í svímjihøllini í Klaksvík. Millum tey trúfastastu eru Lillan og Jósvein á Hædd. Jósvein, sum stundar til tey 83, sigur, at honum hevur altíð dámt væl

at svómið. Hann greiðir frá, at nógvarð svómið í barnaárunum, bæði í hylunum úti í Grøv og á Borðoyarvík.

Fastir fúsir úti Grøv

– Vit vóru nakrir vágshygadringir, sum trúliga vóru úti Grøv. Umframt meg, so vóru tað John Matras, Eli Mikkelsen, Alex Sólstein, Jóan Magnus Johannesen og Ove Frederiksen og helst onkur aftrat, sigur Jósvein.

Mest varð svómið í hylinum, men tað var ikki óvanligt at skifta ímillum at svímja í hylinum og at svímja á sjónum.

Skúlin legði stóran dent á svímj-ingina, og Hákun Djurhuus var svímj-lærari hjá Jósvein og teimum. Oftast varð svómið í hylinum.

– Men viðhvørt var farið á Hellis-enda. Klæðini á helluna, kavaðu so av stabbnum har og svumu inn til kaiina

og aftur á Hellisenda. Tað passaði við skúlatíman. So í aftur spjarrarnar og í skúlan, sigur Jósvein.

Tók hægsta svímjimerkið

– Eg haldi ikki, at eg sigi ov nógv, tá ið eg sigi, at eg var í betra endanum, tá ið tað kom til svímj-ing, sigur Jósvein, ið fekk øll trý svímjimerkini, sum tað æt.

Tað lægsta var A- og tað hægsta var C-merkið.

– Tá ið man tók C-merkið, so skuldi man kava, og eisini bjarga einum. Úti við bunkarendan stóð ein mina frá krígunum, og av henni kavaði man, greiðir Jósvein frá.

Kundi endað heilt galið

Eina ferð var brúk fyri at duga at bjarga.

– Eg mundi vera 11-12 ára gamal, og ein, sum var um tvey ár eldri, kom illa fyri úti í hylinum, hann fekk ikki luft og panikkur kom í hann. Eg leyp úti og fekk fatur á honum. Men hann treiv eisini í meg – hann var størri og sterkari enn eg, og hartil leikaði hann óður í ørviti, so vit mundu báðir komið illa fyri, men eg fekk so drigið hann inn ímóti hyljarkantinum, har Niels Michael Knudsen fekk fatur í hann, minnist Jósvein.

Niels Michael var einasti vaksni persónur harúti tá.

– Tá var eg illa skølsettur, tí tað kundi endað heilt galið, tók Niels Michael ikki um endan tá, sigur Jósvein.

»Svímjingingin betýðir alt!«

Leygardagssvímj-ingin er meira rólígg, flennur hann. Tá ið eg spyrji hann, hvat svímj-ingin hevur at siga fyri tey bæði, hann og konuna, so er hann skjótur at svara:

– Tað betýðir alt! Man fært rørt seg og brúkt allan kroppin, man kemur millum fólk, og aftaná, so fær man mangan eitt gott prát í hitarúminum. Um alt møguligt! Vinnulív, politikk, lokal viðurskifti og onkra góða søgu eisini ... men tá ið prátið kemur inn á KÍ og fótbólt, tá eri eg langt off-side, flennir Jósvein.

– Vit ganga eisini nógv, og serliga Lillan er ófør til tað. Gongutúrarnir eru góðir, og svímj-ingin er eitt fínt punkt-um fyri vikuna, tá ið tað kemur til at halda seg í gongd, sigur Jósvein.

Eitt vælsignilsi fyri bygdina

Inntil fyri einum tveimum árum síðani svumu Lillan og Jósvein 2-3 feðir um vikuna. Tey bæði eru samd um, at tá ið svímjihøllin kom í 1974, so var tað eitt stórt frambrot. Nú hon er sett í sera góðan stand og mangt er komið aftrat, er hon sannur fongur fyri bæði ung og gomul.

Vit eru ógvuliga glað fyri svímj-høllina og góð við hana eisini, ikki minst tí starvsfólkini altíð eru so blíð. Svímjihøllin er eitt vælsignilsi fyri bygdina, og eisini fyri eysturoyingar og onnur við, sum brúka hana nógv, siga Lillan og Jósvein at enda.

olavurwaag@gmail.com

Ogn Mikkjal Joensen í Norðurstovu